

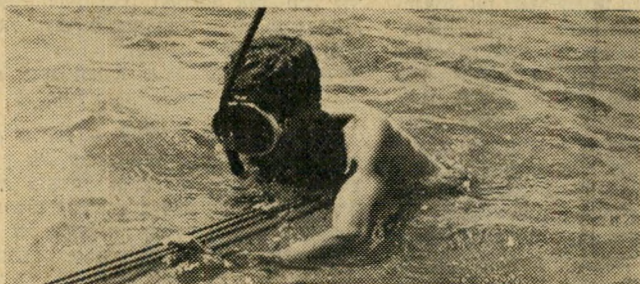
זה יש. אבל...

הנוער מבקר באילת — אך לא הוא יכניס לאוצר את המטבע הזר.

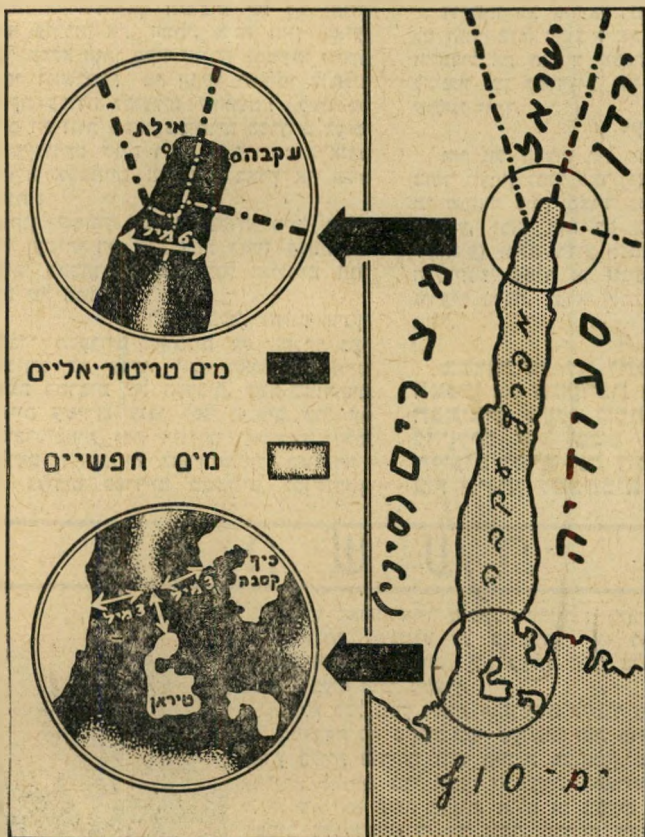

בית ערבי הותקן כאכסניה — אך לא הוא ימשוך תיירים מפונקים.

הדיג במסכה וברובה-מים משעשע — אך לא הוא יבסס ענף של משק.

המכשול האמתי:

הפרט שאינו ידוע לקהל: מן המ'ס הטריטוריאליים של אילת אין מעבר ל"ים הפתוח" במפרק, אלא דרך המ'ס הטריטוריאליים של עבר'הירדן, סעודיה או מצרים, כי רוחב המ'ס הטריטוריאליים 3 מיל ואילו רחבו של המפרק בקצהו הצפוני אינו מגיע ל-6 מיל. היציאה מן המפרק לים סוף בדרום סתומה ע"י האי סיראן (השייך למצרים) והמ'ס הטריטוריאליים הצרים. נוהג בינלאומי קובע שבמיצר כזה נשארת תעלה צרה פתוחה למעבר חפשי — אך מי בחלקיעולם זה מתחשב במנהגים בינלאומיים?

אשר יכול להיות:

שני מקורות-עושר פוטנציאליים — דיג בממדים גדולים והארכת תיירים מכל העולם.

שלושת הצעדים הראשונים:

המים: הצנור המעביר את הנוזל החיוני מבר'הינדים לאילת הושלם רק בחדשים האחרונים.

הכביש: פעם ארכה הדרך מבאר'שבע 17 שעות. היום מגיעה כל מכונית ב-7 שעות.

המזח: מסרים אחזים מן החוף עמוקים המ'ס. בכל זאת היה דרוש מזח פרימיטיבי זה.